

Դանիելի Գիրքը - Ութսունինը

Կեղծ վարդապետությունների բացահայտում. Ադվենտիզմում
«ամենօրյա»-ի պատմական քննություն

Jeff Pippenger

2024-02-22

Դանիելի գրքի մասին այս հոդվածաշարի ութսունմեկերորդ հոդվածում մենք ներառեցինք մի հատված Manuscript Releases, հատոր 20, 17–22-ից, որտեղ Քույր Ուայթը հստակորեն նշում է, որ այն ուսմունքը, թե «ամենօրյա»-ն ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանը, Երեցներ Պրեսկոտին և Դանիելսին տրվել էր «երկնքից վտարված հրեշտակների» կողմից: Նա իրականում նրանց «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ կեղծ գաղափարը չի նույնացնում այնպես, ինչպես ես եմ արել, սակայն պատմական արձանագրությունը առատապես պարզ է ցույց տալիս, որ հենց սա էր այն, ինչ նրանք փորձում էին հաստատել որպես ճշմարտություն: Նրանք ձգտում էին վերաշարադրել Ուրիա Սմիթի Daniel and the Revelation գրքի այն հատվածները, որոնք պաշտպանում են «ամենօրյա»-ի այն հասկացողությունը, որը նա Early Writings, էջ յոթանասունչորսում նույնացնում է որպես ճիշտ տեսակետ:

Վ. Վ. Փրեսքոթը հրատարակել էր «The Protestant» վերնագրով պարբերական հանդես, որի միակ թեման «ամենօրյայի» վերաբերյալ կեղծ տեսակետի բարձրացումն էր: Նա և Ընդհանուր համաժողովի նախագահ Ա. Գ. Դենիելսը դարձան սատանայական առաջամարտիկը՝ շարունակելու Փրեսքոթի ջանքերը՝ այդ կեղծ վարդապետությունը Ադվենտիզմում որպես ուղղափառ տեսակետ հաստատելու ուղղությամբ, սակայն քանի դեռ էլեն Ուայթը կենդանի էր, նրանց հաջողությունը այդ սատանայական ջանքում զսպված էր մնում: 1931 թվականին Դենիելսը հաղորդեց, որ հենց այն տարում, երբ գրվել էր *Manuscript Releases*-ից այդ հատվածը (1910), ինքը (Դենիելսը) «ամենօրյայի» թեմայով հանդիպում էր ունեցել Քույր Ուայթի հետ, և որ նա իրեն հիմք էր տվել հավատալու, թե ինքը և Փրեսքոթը ճիշտ տեսակետն ունեին:

Կարևոր է հասկանալ այս պատմությունը, որովհետև այժմ մենք սկսում ենք մեր քննությունը այն գիտության աճի վերաբերյալ, որ հայտնվեց 1989 թվականին, երբ սրբազան բարեփոխչական գծերը և Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները բացվեցին: Որպեսզի ճանաչվի այն լույսը, որ ծնվեց Խորհրդային Միության փլուզմամբ՝ Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարի կատարման մեջ, անհրաժեշտ է, որ «մշտականը» և այն մարգարեական պատմությունը, որ ներկայացված է «մշտականով», ճիշտ հասկացվեն, որովհետև այդ պատմությունը պատկերում է այդ նույն պատմության կրկնությունը Դանիել տասնմեկի քառասունից քառասունհինգ համարներում: Այդ համարները ցույց են տալիս, որ այն լուրը, որը բացվում է այդ համարներում, «արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերն» են, որոնք առաջ են բերում Աստծո ժողովրդի վերջնական հալածանքը:

Սակայն արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերը պիտի խոռվեցնեն նրան. ուստի նա մեծ զայրույթով պիտի դուրս գա՝ կործանելու և շատերին իսպառ բնաջնջելու համար: Եվ նա իր պալատի վրանները պիտի կանգնեցնի ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք նրան օգնության չի գա: Դանիել 11:44, 45.

Քառասուներորդ համարի լուրը, որը բացվեց 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզմամբ, ուշ անձրևի լուրն է, որը պապականությանը (հյուսիսի թագավորին) պիտի պատճառի, որ «մեծ սաստկությամբ դուրս գա՝ շատերին կործանելու և իսպառ վերացնելու համար»: «Լուրեր»-ը մարգարեաբար պատգամ է:

Եվ ինչպե՞ս պիտի քարոզեն, եթե ուղարկված չլինեն. ինչպես գրված է. «Որքա՛ն գեղեցիկ են խաղաղության ավետարանը քարոզողների և բարիքների ուրախ լուրը բերողների ոտքերը»: Հռոմեացիներ 10:15:

Վերջին անձրևի պատգամը այն պատգամն է, որ ներկայացնում են Աստծո վերջին օրերի պահապանները, որոնք երգում են այգու երգը և Մովսեսի ու Գառան երգը:

Որքա՛ն գեղեցիկ են լեռների վրա նրա ոտքերը, որ բարի լուր է բերում, որ խաղաղություն է հռչակում, որ բարու բարի լուր է բերում, որ փրկություն է հռչակում, որ ասում է Սիոնին. «Քո Աստվածը թագավորում է»: Քո պահապանները պիտի բարձրացնեն իրենց ձայնը, միասին ձայնով պիտի երգեն, որովհետև աչք առ աչք պիտի տեսնեն, երբ Տերը դարձյալ Սիոն պիտի վերադարձնի: Եսայիա 52:7, 8.

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունչորրորդ խոսքի «լուրերը» կատաղեցնում են մեղքի մարդուն, և պապական վերջին արյունահեղությունը իրականացվում է: Այդ լուրը երրորդ հրեշտակի պատգամն է, որը մոտալուտ կիրականօրյա օրենքի ժամանակ զորանալով վերածվում է հզոր աղաղակի:

«Ոչ ոք չի դատապարտվում, մինչև որ լույսը ստացած չլինի և չտեսնի չորրորդ պատվիրանի պարտավորեցնող ուժը: Բայց երբ դուրս գա կեղծ շաբաթը պարտադրող հրամանագիրը, և «երրորդ հրեշտակի» բարձրաձայն աղաղակը մարդկանց զգուշացնի գազանին և նրա պատկերին երկրպագելու դեմ, սահմանագիծը հստակորեն կքաշվի կեղծի և ճշմարիտի միջև: Այդ ժամանակ նրանք, ովքեր դեռ շարունակում են մնալ հանցանքի մեջ, կընդունեն գազանի նշանը»: Signs of the Times, November 8, 1899.

«Արևելքից և հյուսիսից եղած լուրերը», որ կատաղեցնում են պապականությանը, Կիրականօրյա օրենքի ժամանակ վերաճում են բարձր աղաղակի, և այդ պատգամը վերջին անձրևի պատգամն է, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: «Բարձր ձայն» արտահայտությունը մարգարեական տերմին է, որը ներկայացնում է աճող զորություն:

«Այս ժամանակի ճշմարտությունը՝ երրորդ հրեշտակի պատգամը, պետք է հռչակվի բարձր ձայնով, այսինքն՝ աճող զորությամբ, մինչ մենք մոտենում ենք մեծ վերջնական փորձությանը»: The 1888 Materials, 1710.

Քառասունչորորդ համարի «լուրերը» վերջին անձրևի լուրն են՝ անմիջապես նախքան մարդկային փորձաշրջանի փակվելը, երբ Միքայելը կանգնում է: Դա նույն վերջին անձրևի լուրն է, որ հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն այն զորանում է՝ դառնալով բարձր աղաղակ, կամ բարձր ձայն, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են, և ապա Սուրբ Հոգին թափվում է առանց չափի: Դա նույն վերջին անձրևի լուրն է, որ նշանավորեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանը:

Հենց վերջին անձրևի լուրն է կեղծվել խաղաղության և ապահովության մի լուրով, որը Լաոդիկեան ադվենտիզմի կողմից ներկայացվում է «ավանակի» գալուստից մինչև «առյուծի» գալուստը: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի և շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի միջև ընկած ժամանակաշրջանը նշանավորում է Լաոդիկեան ադվենտիզմի համար հոգևոր մահճակալը, և նրանք, ովքեր դատվում են Աստծո տան (Երուսաղեմի) դատաստանից հետո, մեռնում են նույն գերեզմանում: Լաոդիկեան ադվենտիզմի մահճակալը ավանակի և առյուծի միջև է, և այն լուրը, որ մերժվում է ու առաջ է բերում նրանց մահը, «արևելքից» (իսլամի խորհրդանիշ) և հյուսիսից (պապականության խորհրդանիշ) եկող «լուրերն» են: Դա նույն լուրն է, որը երրորդ հրեշտակի լուրն է:

Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարները, որոնք 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, ապակնքուեցին, վերջին անձրևի պատգամն է, որը հռչակում է այնպիսի ժամանակ, երբ հռչակում է «խաղաղութիւն և անվտանգութիւն» կեղծ վերջին անձրևի պատգամը: Վերջին անձրևի փորձությունը նախ առերեսում է Աստծու տան հետ, որովհետև դատաստանը այնտեղից է սկսում, ապա՝ Աստծու տնից դուրս գտնուող միւս հօտի հետ: Այս պատճառով անհրաժեշտ է հասկանալ այն «սուտը», որը Լաոդիկեան ադվենտիզմի մեջ ներմուծուեց երրորդ սերնդի ընթացքում, որովհետև մինչև Աստուած Իր Սուրբ Հոգին հեղում է նրանց վրայ, ում կնքում է, միաժամանակ ուժեղ մոլորություն է հեղում նրանց վրայ, ովքեր ճշմարտութեան սիրոյն չընդունեցին:

Քսաներորդ դարի առաջին տասնամյակի և կեսի ընթացքում «ամենօրյա»-ի շուրջ ծագած վեճի ժամանակ այն մարդկանցից մեկը, ով պաշտպանում էր ճիշտ միլլերական այն դիրքորոշումը, ըստ որի «ամենօրյա»-ն հեթանոսության խորհրդանիշ է, Ֆ. Ս. Գիլբերտն էր: Գիլբերտը հուդայականությունից դարձի եկած էր և կատարյալ եբրայերեն էր կարդում ու խոսում: Նա պաշտպանում էր Դանիելի գրքում առաջամարտիկների դիրքորոշումը՝ հիմնվելով եբրայերենի իր իմացության վրա: 1910 թվականին՝ հենց այն նույն տարում, երբ Քույր Ուայթը գրեց այն ձեռագիրը, որը տասնամյակներով պիտի թաղված մնար և որը ցույց էր տալիս, որ Դանիելսի և Պրեսկոտի «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ տեսակետը գալիս էր Սատանայի հրեշտակներից, Գիլբերտը «ամենօրյա»-ի հարցի շուրջ անձնական հանդիպում ունեցավ Քույր Ուայթի հետ:

Մենք գիտենք, որ նա հարցազրույց է ունեցել, որովհետև անմիջապես (հաջորդ օրը) գրի է առել Քույր Ուայթի հետ ունեցած իր հարցազրույցի ամփոփագիրը: 1931 թվականին Ա. Գ. Դանիելսը պնդեց, թե նույն տարում՝ 1910-ին, ինքն «ամենօրյայի» թեմայով հարցազրույց է ունեցել Քույր Ուայթի հետ: Դանիելսը պնդեց, թե Քույր Ուայթը իրեն ոչ մի այլ եզրակացություն չի թողել, քան այն, որ «ամենօրյան» Քրիստոսի սրբարանի

ծառայության խորհրդանիշն էր: Սակայն Դանիելսի՝ հարցազրույցի մասին պնդումը ոչ միայն «սուտ» էր, այլ այն մարգարեության «սուտն» է, որը ծնում է գորեղ մոլորություն:

Նրանց համար, ովքեր գուցե հասանելիություն չունեն 1843 և 1850 թվականների աղյուսակներին, կարևոր է հասկանալ, որ երբ 1843 թվականի աղյուսակը հրատարակվեց 1842 թվականին, միլլերականները դեռևս հավատում էին, թե այն սրբարանը, որը պետք է մաքրվեր՝ ի կատարումն երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության, երկիրն էր: Երբ նրանք հրատարակեցին 1850 թվականի աղյուսակը, այն ժամանակ արդեն գիտեին, որ մաքրվելիք սրբարանը երկնային սրբարանն էր: Այդ պատճառով 1843 թվականի աղյուսակում Աստծո սրբարանի ՈՉ մի պատկեր չկա, իսկ 1850 թվականի աղյուսակում Աստծո սրբարանի պատկեր ԿԱ: Սա կարևոր է, որովհետև Դանիելսը պնդեց, թե Քույր Ուայթի հետ իր զրույցի ժամանակ նա նրան ցույց էր տվել 1843 թվականի աղյուսակը և մատնանշել էր աղյուսակի վրա գտնվող սրբարանը: Դա անհնարին կլիներ, քանի որ 1843 թվականի աղյուսակի վրա սրբարան չկա: Հարցազրույցի վերաբերյալ նրա պնդումը «սուտ» էր:

Երբ 2009 թվականին ես ուսումնասիրում էի այս պատմությունը և տեղեկացա, որ հարցի երկու կողմերում գտնվող մարդիկ էլ պնդում էին, թե «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ հարցում զրույց են ունեցել Քույր Ուայթի հետ, ես էլեկտրոնային նամակ ուղարկեցի Էլեն Ուայթի կալվածքին և հարցրի, թե արդյոք իրենց հասանելի է այն մատյանը, որով գրանցվել էին Քույր Ուայթի 1910 թվականի հարցազրույցները: Նրանք պատասխանեցին, որ այդ մատյանը դեռևս իրենց մոտ է: Ստորև ներկայացվում են իմ էլեկտրոնային նամակը և Էլեն Ուայթի կալվածքի պատասխանը:

Երկուշաբթի, 19 հունվարի, 2009 թ.

Ում որ վերաբերում է՝

Ես լսել եմ, որ գոյություն ունեւ մի մատյան, որտեղ արձանագրվում էր, թե ովքեր են հանդիպումներ ունեցել Քույր Ուայթի հետ և ինչի մասին էին այդ հանդիպումները: Ես փորձում եմ ստուգել կամ հերքել, թե արդյոք Ա. Գ. Դանիելսը 1910 թվականին «ամենօրյա»-ի թեմայի վերաբերյալ հանդիպում ունեցել է Քույր Ուայթի հետ: Ինձ հայտնի է, որ գոյություն ունի պատմական վկայություն, ըստ որի՝ այդ հանդիպումը տեղի է ունեցել, սակայն ես ուզում եմ իմանալ, թե արդյոք կա որևէ պաշտոնական մատյան, որտեղ դա իսկապես արձանագրված է: Միևնույն ժամանակ ինձ ասել են, որ Ֆ. Ս. Գիլբերտը նույնպես 1910 թվականին «ամենօրյա»-ի թեմայով հանդիպում է ունեցել Քույր Ուայթի հետ, և ես կուզենայի իմանալ, թե արդյոք դա կարող է հաստատվել մի մատյանի միջոցով, որը այդ ժամանակահատվածում վարվել է նրա աշխատակազմի կողմից: Հնարավոր է, որ ընդհանրապես մատյան չի եղել, կամ գուցե, եթե եղել է, դուք այդ տեղեկությունը չեք տրամադրում, կամ գուցե—even եթե այն գոյություն ունի—ձեր հնարավորություններից վեր է ինձ համար դա ստուգելը: Ուստի, ամեն դեպքում, ես ցանկացա հարցնել: Ցանկացած օգնություն, որ կարող եք տրամադրել, մեծապես գնահատելի կլինի:

Սիրելի Ջեֆ,

Շնորհակալություն ձեր էլեկտրոնային նամակի համար: Մենք իսկապես ունենք Էլեն Ուայթի երթուղու բավականաչափ ամբողջական նկարագրություն՝ հիմնված նրա նամակների, օրագրերի և հրապարակված նշանակումների վրա, սակայն որպես այդպիսին «մատյան» չունենք:

Անշուշտ դուք կարդացել եք Ա. Գ. Դանիելսի այցելության մասին Էլեն Ուայթի մոտ EGW Biography-ի 6-րդ հատորում՝ The Later Elmshtaven Years, էջ 256, 257: Մենք այս գրույցի վերաբերյալ որևէ անկախ արձանագրություն չենք գտել: Սակայն մենք ունենք Երեց Գիլբերտի 1910 թվականի հունիսի 1-ի մի նամակը, որում նշվում է նրա ծրագիրը՝ հունիսի 6-9-ը գտնվել Մենթ Հելենայում (որտեղ ապրում էր Էլեն Ուայթը): Սա է այն հաստատող փաստաթղթերի ամբողջ ծավալը, որի մասին ես տեղյակ եմ:

Աստված օրհնի — Թիմ Պուլարյե, Էլեն Գ. Ուայթ Էսթեյթի փոխտնօրեն

Չկա որևէ անկախ արձանագրություն, թե Դանիելսը երբևէ հարցազրույց է ունեցել «ամենօրյա»-ի թեմայով, սակայն Գիլբերտից կա մի նամակ, որը ցույց է տալիս նրա մտադրությունը՝ 1910 թվականի հունիսի վեցից իննը գտնվելու նրա տանը:

Քույր Ուայթի կենսագրության մեջ, որին հղում է կատարում Էլեն Ուայթի ժառանգությունը, որտեղ նրա թոռը անդրադառնում է Դանիելսի հարցազրույցի խնդրին, նա արձանագրել է Դանիելսի պնդումը 1910 թվականի կեղծված հարցազրույցի վերաբերյալ.

«Քննարկումների ընթացքում քիչ անց մի ժամանակ, Երեց Դանիելսը, W. C. White-ի և C. C. Crisler-ի ուղեկցությամբ, փափագելով հենց ինքը՝ Էլեն Ուայթից, պարզել, թե որն էր նրա Early Writings-ի այն հայտարարության իմաստը, գնաց նրա մոտ և հարցը ներկայացրեց նրան: Դանիելսը իր հետ վերցրել էր Early Writings-ը և 1843 թվականի աղյուսակը: Նա նստեց Էլեն Ուայթի շատ մոտ և հեղեղեց նրան հարցերով: Հարցազրույցի մասին նրա այս զեկույցը հաստատվեց W. C. White-ի կողմից.»

«Ես նախ Քույր Ուայթին ընթերցեցի վերևում բերված այն հայտարարությունը, որ տրված է Early Writings-ում: Ապա նրա առաջ դրեցի մեր մարգարեական աղյուսակը, որն օգտագործվում էր մեր ծառայողների կողմից՝ Դանիելի և Հայտնության մարգարեությունները մեկնելու ժամանակ: Նրա ուշադրությունը հրավիրեցի սրբաբանի պատկերին, ինչպես նաև 2300-ամյա ժամանակաշրջանին, ինչպես դրանք ներկայացված էին աղյուսակի վրա:

«Այն ժամանակ ես հարցրի նրան, թե արդյոք նա կարող էր մտաբերել, թե այս թեմայի վերաբերյալ ինչ էր իրեն ցույց տրվել:»

«Երբ ես հիշում եմ նրա պատասխանը, նա սկսեց պատմելով, թե ինչպես այն առաջնորդներից ոմանք, որոնք եղել էին 1844 թվականի շարժման մեջ, փորձում էին նոր թվականներ գտնել 2300-ամյա ժամանակաշրջանի ավարտի համար: Այս ջանքը նպատակ ուներ Տիրոջ զալստյան համար նոր թվականներ սահմանելու: Սա շփոթություն էր առաջացնում նրանց մեջ, ովքեր եղել էին Ադվենտական շարժման

մեջ:

«Այս խառնաշփոթության մեջ Տերը նրան հայտնեց,— ասաց նա,— որ այն տեսակետը, որը պահվել և ներկայացվել էր թվականների վերաբերյալ, ճիշտ էր, և որ այլևս երբեք չպետք է լինի ժամանակի նոր սահմանում, ոչ էլ ժամանակի վերաբերյալ նոր պատգամ:»

«Այնուհետև ես խնդրեցի նրան պատմել, թե ինչ էր իրեն հայտնվել «ամենօրյա»-ի մնացած մասի վերաբերյալ՝ Իշխանի, գորքի, «ամենօրյա»-ի վերցվելու և սրբարանի վայր գցվելու մասին:»

«Նա պատասխանեց, որ այս առանձնահատկությունները իրեն տեսիլքում չէին ներկայացվել այնպես, ինչպես ժամանակային մասը: Նա առաջնորդված չէր լինելու՝ մարգարեության այդ կետերի վերաբերյալ բացատրություն տալու համար:»

«Հարցազրույցը խոր տպավորություն գործեց իմ մտքի վրա: Առանց որևէ տատանման նա ազատորեն, հստակորեն և երկար խոսեց 2300-ամյա ժամանակաշրջանի մասին, սակայն մարգարեության մյուս մասի վերաբերյալ նա լուռ մնաց:»

«Ժամանակի վերաբերյալ նրա ազատ բացատրությունից և «ամենօրյա»-ի հեռացվելու ու սրբարանի տապալման մասին նրա լռությունից ես կարող էի անել միայն այն եզրակացությունը, որ նրան տրված տեսիլքը վերաբերում էր ժամանակին, և որ նա ոչ մի բացատրություն չէր ստացել մարգարեության մյուս մասերի վերաբերյալ:—DF 201b, AGD statement, Sept. 25, 1931»: Arthur White, Ellen G. White, հատոր 6, 257:

Դանիելսը պնդում էր, թե նա նրան ցույց է տվել 1843 թվականի աղյուսակը և հարցրել է նրան այն սրբարանի մասին, որը ներկայացված չէ աղյուսակում: Նա պնդում էր նաև, թե իր հետ վերցրել է Early Writings գիրքը և նրան հարցերով ճնշել է այն մասին, թե ինչ նկատի ուներ նա, երբ հստակորեն հավանություն էր տալիս «the daily»-ի վերաբերյալ պիոներների ըմբռնմանը և այն մտքին, որ աղյուսակը ուղղորդված էր Տիրոջ ձեռքով: Էլեն Ուայթի որդին, որը Արթուր Լ. Ուայթի հայրն էր՝ այն կենսագիրը, որ գրել է այս ենթադրյալ դեպքի ընդհանուր նկարագիրը, ընդունել էր Դանիելսի և Պրեսկոտի՝ «the daily»-ի մասին սատանայական տեսակետը և վկայություն էր տվել Դանիելսի այն պնդման օգտին, թե ինչ էր ինքը լսել այդ հարցազրույցի ընթացքում: Նրանք պարզապես զգուշավոր չէին իրենց հորինված պատմության մեջ, որովհետև 1843 թվականի աղյուսակում ներկայացված չէ որևէ սրբարան, որի վրա Դանիելսը կարող էր մատնացույց անել:

Հարցազրույցում ներկայացված մեկ այլ կեղծիք այն սուտն է, թե «Վաղ գրվածքներ»-ից այդ հատվածը նախազգուշացում էր «Ժամանակ սահմանելու» դեմ: Այն հատվածը, որի մասին, ենթադրաբար, հարցրել էր Դանիելսը, հետևյալն է.

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվեր. որ թվերն այնպիսին էին, ինչպես Նա էր կամենում. որ Նրա ձեռքը տարածված էր նրա վրա և ծածկել էր որոշ թվերի մեջ եղած մի սխալ,

որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը չվերացվեր»:

«Այնուհետև ես տեսա «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ (Դանիել 8.12), որ «գոհ» բառը մտցվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակում էին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միաբանություն կար՝ 1844 թվականից առաջ, գրեթե բոլորը միավորված էին «ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնման շուրջ. սակայն 1844 թվականից ի վեր եղած խառնաշփոթության մեջ այլ տեսակետներ են ընդունվել, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնաշփոթությունը: 1844 թվականից ի վեր ժամանակը փորձաքար չի եղել, և այլևս երբեք փորձաքար չի լինելու»: Վաղ գրվածքներ, 74, 75:

Քույր Ուայթի որդին՝ Ուիլի Ս. Ուայթը, ընդունել էր «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ կեղծ տեսակետը, և նրա որդի Արթուրը ձգտում էր հարատև դարձնել այն «սուտը», որը կապված էր երբեք տեղի չունեցած հարցազրույցի հետ՝ փորձելով ակնարկել, թե Վաղ Գրվածքներից բերված հատվածի նախագգուշացումն պարզապես և բացառապես ժամանակ սահմանելու դեմ ուղղված նախագգուշացում էր: Այդ փաստարկը հորինվել էր 1930-ական թվականներին և դառնում է «ստի» գլխավոր բաղադրիչներից մեկը:

Այդ փաստարկին կանդրադառնանք հաջորդ հոդվածում:

«Մեպտեմբերի 23-ին Տերը ցույց տվեց ինձ, որ նա երկրորդ անգամ մեկնել է իր ձեռքը՝ իր ժողովրդի մնացորդին վերադարձնելու համար, և որ այս հավաքման ժամանակում պետք է ջանքերը կրկնապատկվեն: Յրման ժամանակ Իսրայելը հարվածվեց և պատառոտվեց, բայց այժմ՝ հավաքման ժամանակ, Աստված պիտի բժշկի և կապի իր ժողովրդին: Յրման ժամանակ ճշմարտությունը տարածելու համար գործադրված ջանքերը քիչ ազդեցություն ունեին, շատ քիչ կամ ընդհանրապես ոչինչ էին իրականացնում. բայց հավաքման ժամանակ, երբ Աստված իր ձեռքն է դրել՝ իր ժողովրդին հավաքելու համար, ճշմարտությունը տարածելու ջանքերը պիտի ունենան իրենց նախատեսված ազդեցությունը: Բոլորը պետք է միավորված և նախանձախնդիր լինեն այս գործում: Ես տեսա, որ ամոթալի է, երբ որևէ մեկը դիմում է ցրման ժամանակին՝ օրինակներ վերցնելու համար, որոնք այժմ պիտի ղեկավարեն մեզ հավաքման ժամանակ. որովհետև եթե Աստված այժմ մեզ համար ոչ ավելին աներ, քան այն ժամանակ արեց, Իսրայելը երբեք չէր հավաքվի: Այնքան իսկապես անհրաժեշտ է, որ ճշմարտությունը հրատարակվի թերթում, որքան որ քարոզվի»:

«Տերը ինձ ցույց տվեց, որ 1843 թվականի աղյուսակը ղեկավարվել էր Նրա ձեռքով, և որ դրա ոչ մի մասը չպետք է փոփոխվի. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Նա էր կամենում: Որ Նրա ձեռքը դրա վրա էր և թաքցրել էր սխալը որոշ թվերի մեջ, այնպես որ ոչ ոք չէր կարող այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը չվերացվեր»:

«Ապա ես «Ամենօրյա»-ի վերաբերյալ տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա վերաբերյալ ճշմարիտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն կար՝ մինչև 1844 թվականը, գրեթե բոլորը միացած էին «Ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնման մեջ, իսկ 1844 թվականից ի վեր,

խառնաշփոթության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են
խավարն ու շփոթությունը»: Review and Herald, November 1, 1850.